

εἰς τὰς ἀκοάς μου : "Υπαγε, καὶ μὴ λησμονῆς ὅτι τὸ καθήκον σου εἶναι νὰ ἐκτελής, ἄνευ γογγυσμῶν, τὰς παραγγελίας τὰς ὁποίας ἀξίω νὰ σοὶ ἀναθέτω.

Θὰ ἐπεχειροῦμεν ἀδύνατόν τι ἐὰν ἐπειρώμεθα νὰ παραστήσωμεν τὴν ἐκπλήξιν, τὴν ὀργήν, τὸν τρόμον, τὸν ἀπελπισμὸν τοῦ δυστυχοῦς τραπέζιτου. Ἀφοῦ ἐπὶ τινὰ χρόνον παρεδόθη καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν ἐκροήν τῆς λύπης του, εἰδοποιήθη παρὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ἀστυνομίας ὅτι εἶχεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας καιρὸν, ὅπως τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις του.

Τότε ὁ Σούδερλανδ παρακαλεῖ αὐτὸν, τὸν καθικετεύει ἐπὶ πολὺ ματαίως ὅπως τῷ δώσει καιρὸν νὰ γράψῃ ἐν γραμματίῳ πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν καὶ ἐπικλησθῇ τὸ ἔλεος αὐτῆς. Ὁ ἀξιωματικὸς, καμφοθεὶς τέλος ἐκ τῶν προσλιπαρήσεών του, ἐνέδωκε τρέμων καὶ λαθῶν τὸ γραμματίον ἐξέρχεται, ἀλλὰ μὴ τολμῶν νὰ πορευθῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα, διευθύνεται κατεσπευσμένως πρὸς τὸν κόμητα Βρουκε.

Οὗτος ἐνόμισεν, ἀκούσας τὰ διατρέχοντα, ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐτρελλάθη· τῷ εἶπε δὲ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, νὰ περιμεῖνῃ αὐτὸν εἰς τὰ ἀνάκτορα, καὶ τρέχει ἄνευ ἀναβολῆς νὰ ἴδῃ τὴν αὐτοκράτειραν, πρὸς ἣν ἐξέθηκε τὰ διατρέχοντα.

Ἡ Αἰκατερίνη, ἀκούσασα τὸ παράδοξον ἐκείνου διήγημα, ἀνέκραξε· «Δίκαιε Θεέ! τί τρομερὸν πρᾶγμα! Τῇ ἀληθείᾳ ὁ Ῥελιέφ ἔχασε τὸν νοῦν του. Κύριε κόμη, τρέξατε καὶ διατάξατε τὸν ἀνόητον αὐτὸν νὰ υπάγῃ ἀμέσως ν' ἀπαλλάξῃ τὸν δυστυχῆ τραπέζιτην μου ἀπὸ τοῦ τρόμου του καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ παρευθὺς αὐτόν.»

Ὁ κόμης ἐξέρχεται, ἐκτελεῖ τὴν διαταγὴν, ἐπανέρχεται δὲ καὶ εὐρίσκει μὲ θαυμασμὸν τοῦ τὴν Αἰκατερίνην πνιγομένην ὑπὸ γέλωτος. «Τώρα βλέπω, εἶπεν αὐτῇ, τὴν ἀφορμὴν σκηπῆς τόσο γελώσας ὅσον καὶ ἀκατανοήτου· πρὸ τινων ἐτῶν εἶχον ὠραῖόν τι κυνᾶριον τὸ ὁποῖον ἠγάπων καθ' ὑπερβολὴν, τὸ εἶχον δὲ ὀνομάσει Σούδερλανδ, διότι οὕτως ὀνομάζετο ὁ ἄγγλος ὅστις μοὶ τὸ εἶχε χαρίσει. Τὸ κυνᾶριον ἐκεῖνο ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου, ἐγὼ δὲ διέταξα τὸν Ῥελιέφ νὰ τὸ ταριχεύσῃ, ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπον αὐτὸν δισταζόντα, ἐθυμώθη ἐναντίον του, νομίσασα ὅτι ἐκ ματαιοφροσύνης ἐθεώρει τὴν ἐντολήν μου ταύτην κατωτέραν τῆς ἀξίας του· ἰδοὺ ἡ λύσις τοῦ γελώσιου τούτου αἰνίγματος.»

Τίς ἀναγινώσκων τ' ἀνωτέρω, γελοῖα μὲν ὄντα ὑπὸ ἔποψιν τινὰ, ἀλλὰ τρομερὰ ὑπὸ ἐτέραν, δὲν πείθεται ὅτι τὰ ἄτοπα τὰ παρεπόμενα ἐλευθέροις πολιτεύμασι, εἶναι μὴδὲν συγκρινόμενα πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδιαχώριστα, οὕτως εἶπεῖν, ἀπὸ τῶν ἀπολυταρχικῶν κυβερνήσεων ;

*M.

ΠΑΓΕΤΩΔΗΣ ΣΕΛΗΝΗ

Γενικῶς πιστεύεται εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ περιχώρα τῶν Παρισίων, ὅτι κατὰ τινὰς μῆνας ἡ σελήνη, ὅτε καλεῖται παγετώδης (*lune-rousse*), ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν φαινομένων τῆς βλαστώσεως. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἀφορμὴ ἀνεκδότου ἀστείου, ὅπερ διηγείται ὁ Ἄραγὼ ὡς ἐξῆς :

«Χαίρω τὰ μέγιστα βλέπων ὑμᾶς συνελθόντας περὶ ἐμὲ, εἶπέ ποτε Λουδοβίκος ὁ ΙΓ' πρὸς τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ γραφείου τῶν γεωγραφικῶν καταμετρήσεων (*des longitudes*), ἐλθούσης ἵνα προσφέρῃ αὐτῷ τὴν *Ἐπετηρίδα* καὶ τὴν *Γνώσιν τῶν καιρῶν*, καθότι θέλετε μοὶ ἐξηγήσει σαφῶς τί ἐστὶν ἡ παγετώδης σελήνη καὶ τίς ἡ ἐνέργεια αὐτῆς ἐπὶ τῶν σπαρτῶν.

»Ὁ Λαπλᾶς, πρὸς τὸν ἀπετεινέτο, ἔμεινε ὡς ἐμβρόντητος· ἐνῶ τοσαῦτα ἔγραψεν οὗτος περὶ σελήνης, οὐδέποτε ἀληθῶς ἐσκέφθη τι καὶ περὶ τῆς παγετώδους σελήνης. Συνεβουλεύετο δὲ διὰ τῶν βλεμμάτων τοὺς γείτονας αὐτοῦ· ἀλλ' οὐδένα βλέπων πρόθυμον νὰ λάβῃ τὸν λόγον, ἠναγκάσθη νὰ ἀπαντήσῃ αὐτός. «Μεγαλειότατε, ἡ παγετώδης σελήνη οὐδεμίαν κατέχει θέσιν εἰς τὰς ἀστρονομικὰς θεωρίας, ἐπομένως δὲν δυνάμεθα νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.»

»Τὴν ἐσπέραν ὁ βασιλεὺς νυθύμησε πολὺ διὰ τὴν ἀμηχανίαν, εἰς ἣν ἐνέβαλε τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς. Ὁ δὲ Λαπλᾶς μαθὼν τοῦτο ἤλθε πρὸς ἐμὲ εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον καὶ μὲ ἠρώτησεν ἐὰν ἠδυνάμην νὰ τὸν διαφωτίσω περὶ τῆς περιφῆμου ταύτης παγετώδους σελήνης, ἧτις ἐγένετο ἀφορμὴ τοσοῦτον δυσαρέστου δι' ἐαυτὸν συμβάντος. Ὑπεσχέθη αὐτῷ ὅτι θέλω ζητήσαι πληροφορίας παρὰ τῶν κηπουρῶν τοῦ βοτανικοῦ κήπου καὶ ἄλλων γεωργῶν. Τοιαύτη ἐγένετο ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐξῆς κεφαλαίου.

»Παγετώδη σελήνην καλοῦσιν οἱ κηπουροὶ ἐκείνην, ἧτις ἀρχομένη κατ' Ἀπρίλιον, γίνεται πανσέληνος εἴτε περὶ τὰ τέλη τοῦ αὐτοῦ μηνός εἴτε συνηθέστερον κατὰ τὸν Μάιον. Κατ' αὐτοὺς δὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης ταύτης ἐξασκεῖ ἐπιβλαβῆ ἐνέργειαν ἐπὶ τῶν νέων φυτῶν, καὶ καθ' ἃ βεβαιούσι παρετήρησαν ὅτι κατὰ τὴν νύκτα, ὅτε ὁ οὐρανὸς εἶναι αἴθριος, τὰ φύλλα καὶ οἱ κάλυκες οἱ ἐκτεθειμένοι εἰς τὸ φῶς τοῦτο παγόνουν, μολονότι τὸ θερμομέτρον μένει πολλοὺς βαθμοὺς ὑπὲρ τὸ μηδέν. Προσθέτουσι δὲ ὅτι, ἐὰν νεφελώδης οὐρανὸς κωλύῃ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης νὰ πέσωσιν ἐπὶ τῶν φυτῶν, δὲν συμβαίνουσι τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, καίτοι ἄλλως τε ἡ κατάστασις τῆς θερμοκρασίας μένει ἡ αὐτή.

»Τὰ φαινόμενα ταῦτα φαίνονται δεικνύοντα ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἡμετέρου δορυφόρου ἔχει παγετώδη τινὰ ιδιότητα· καὶ ὅμως διευθύνοντες φακούς καὶ μέγιστα ἀντανεκλαστικὰ κάτοπτρα

καὶ θέτοντες εἰς τὴν ἔστιαν αὐτῶν λίαν εὐαίσθητα θερμομέτρα, οὐδέποτε παρετηρήσαμεν τι δυνάμενον νὰ δικαιολογήσῃ τοσοῦτον παράδοξον συμπέρασμα. «Ὅθεν καὶ ὑπὸ τῶν φυσικῶν ἢ παγετώδους σελήνης τάσσεται μεταξὺ τῶν δημῶν προλήψεων, ἐνῶ οἱ γεωργοὶ μένουσιν εἰσέτι πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀριβείας τῶν παρητήσεων αὐτῶν».

Οὐδεμίαν ὄντως ἐπιρροὴν ἔχει ἡ σελήνη ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ τούτου φαινομένου, καθόσον προκύπτει ἐκ τῆς κατὰ τὰς αἰθρίας ἐσπέρας ἀκτινοβολήσεως, ἥτις δύναται νὰ καταβιάσῃ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἐδάφους 5 ἕως 6 βαθμοὺς κατωτέρω τῆς τοῦ ἀέρος· ἐὰν τώρα ἄλλη τις αἰτία, ὡς βόρειος ἄνεμος ἢ ἡ προσέλευσις εἰς εἰκὴν τὰ κλίματα (τῆς βορ. Γαλλίας) πλωτῶν πάγων προερχομένων ἀπὸ τὰς βορείους θαλάσσης κατεβίβασεν ἤδη τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἀέρος πλησίον τοῦ μηδενός, ἢ τοῦ ἐδάφους καταβαίνει ἀφ' ἑαυτῆς ὑπὸ τὸ μηδὲν καὶ τὰ φυτὰ παύουσι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ὁ στόμαχος καὶ ἡ καρδιά πρέπει νὰ ἴναι εὐχαριστημένοι, ἵνα ἡδυνώμεθα θαυμάζοντες τὴν φύσιν. Ἄλλως ὁ ἥλιος φαίνεται ἡμῖν, ἐμοὶ τοῦλάχιστον, μηχανὴ πρὸς ὠρίμανσιν τῶν πεπόων, ἢ σελήνη φανῆριον τῶν κλεπτῶν, τὰ δένδρα καύσιμος ὕλη, ἢ θάλασσα ἀλμυρὸν βευστὸν καὶ ἡ ζωὴ ἀνούσιος, ὡς νερόβραστός κολοκύνθη. (Ε. Ροϊδης.)

* * Ἡ φιλάρεσκος ὁμοιάζει τὴν ὠραίαν θάλασσαν. Ἐπιφάνεια ἀκτινοβολοῦσα, ἀντανεκλώσα τοῦ οὐρανοῦ τὸ μεδίαμα, ἀλλὰ κρύπτουσα ἀχαρῆ πυθμένα, ὕπουλον βεῦμα καὶ θάλατον. (Α. Ρ. Ραγκαβῆς.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ ζήτημα τοῦ ἀναστήματος τοῦ ἀνθρώπου διήγειρε τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρωπολόγων. Ὑπάρχουσι πολλὰ στατιστικὰ σχετικὰ ὡς πρὸς τὸ ποικίλον ὕψος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ὡς δὲ συνήθως συμβαίνει οἱ περὶ ταῦτα ἀσχοληθέντες διαφέρουσιν ἐν γένει ὡς πρὸς τὰ συμπέρασμα.

Κατὰ μελέτην τινὰ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ Ἀνθρωπολογικῇ Ἐπιθεώρησει, ὁ ὑψηλότερος ἀνθρωπος εἶναι Φινλανδός, ἔχων ὕψος μέτρων 2,83, ὁ δὲ βραχύσωμος εἶναι νάνος, ἔχων ὕψος 43 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἄκρων ὑπάρχουσιν ἀπειροὶ διαφοραί. Τὸ κλίμα, αἱ ἔξεις, τὰ ἤθη ἀπειροῦσιν ἐπίδρασιν σημαντικὴν ἐπὶ τοῦ μέσου ὕψους τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Πακταγόνες εἶναι ἡ μόνη φυλὴ, ἥς τὸ μέσον ὕψος εἶναι μέτρ. 1,78, οἱ Βοσιμάνς τῆς με-

σημβρινῆς Ἀφρικῆς, εἶναι τοῦναντίον οἱ βραχύσωμοτεροὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ μέσον αὐτῶν ἀνάστημα εἶναι 1,35 μέτρ. Ὁ μέσος ὄρος μεταξὺ αὐτῶν τῶν ἄκρων εἶναι 1,60. Ἐν τούτοις ἡ Ἀνθρωπολογικὴ Ἐπιθεώρησις κατὰ πίνακας δημοσιευθέντας μέχρι τοῦδε, ἀναφέρει ὅτι ὁ μέσος οὔτος ὄρος πρέπει νὰ εἶναι μεγαλειότερος· παραδέχεται δὲ ὡς μέσον ὄρον τὸν 1,65.

Τὸ γυναικεῖον ἀνάστημα διέφυγεν ἄχρι τοῦδε τὰς ἐρεῦνας τῶν στατιστικῶν.

Κατὰ τὸ νεωστὶ ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ Μαυρικίου Βλὸκ (Maurice Block) ἹEurope politique et sociale, ἡ κατανάλωσις τῆς ζακχάρως κατὰ κεφαλὴν εἶναι ἐν Ῥωσίᾳ 1 χιλιογρ. 2, ἐν Αὐστρίᾳ 2 χιλιογρ. 4, ἐν Πρωσίᾳ 3 χιλιογρ. 75, ἐν Βελγίῳ 4 χιλιογρ. 06, ἐν Ὀλλανδίᾳ 7 χιλιογρ. 3, ἐν Γαλλίᾳ 7 χιλιογρ. 4, ἐν Ἀγγλίᾳ 19 χιλιογρ. 88. Ὡστε μόνη ἡ Ἀγγλία καταναλίσκει τὸ ἥμισυ τῆς ζακχάρως, ἢν καταναλίσκει πᾶσα ἡ λοιπὴ Εὐρώπη.

Εἰς ἀναγνώστης.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ φωτός ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου.

Α'

Τὸ φῶς, τοῦ ὁποίου πρώτη καὶ κυρία πηγὴ εἶνε ὁ ἥλιος, συντελεῖ μεγάλως εἰς τὴν βλάστησιν τῶν φυτῶν ὡς καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν ζῶων. Πολλάκις ἕκαστος ἡμῶν ἔτυχε νὰ ἴδῃ φυτὰ βλαστάνοντα εἰς τὸ σκότος ἢ καὶ εἰς μέρη σκιερά· τὰ φυτὰ αὐτὰ, ὅσον καὶ ἂν τὰ περιποιώμεθα, ὅσον καὶ ἂν τοῖς παρέχωμεν τροφήν διὰ κόπρου καὶ ποτίσματος, δὲν προκόπτουσι ποτέ· ἀλλὰ τὰ βλέπομεν λευκὰ σχεδὸν, καὶ στερούμενα τοῦ πρασίνου χρώματος των, λεπτὰ, εὐθρυπτα, ἀσθενῆ καὶ μὴ ἔχοντα φύλλα ἄφθονα, καταπίπτοντα δὲ καὶ τάχιστα μαραινόμενα καὶ σηπόμενα, πρὶν ἢ δυνηθῶσι νὰ παράξωσιν ἄνθη καὶ καρπούς. Ὅσάκις εἰς ἕν χωράφιον ὑπάρχουσι δένδρα, βλέπομεν τὴν σπορὰν προκόπτουσαν μὲν καὶ ἀμυαίαν παντοῦ, ὅπου αἱ εὐεργετικαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες τὴν ζωογονοῦσιν, ἀσθενῆ δὲ καὶ ἀθλίαν καθ' ὅλην τὴν περιοχὴν τῶν δένδρων, ἅτινα διὰ τῶν φύλλων των σκιάζουσι τὰ ὑπ' αὐτὰ φυτὰ, καὶ τὰ στεροῦσι τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Ἀπαρραλλάκτως καὶ ὁ ἀνθρωπος, ὅσάκις διὰ μακροῦ στερηθῇ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, καθίσταται ὠχρόλευκος καὶ χάνει τὴν ἀνθηρὰν ἐκείνην χροιάν, ἥτις εἶνε τὸ σύμβολον τῆς εὐεξίας· αἱ σάρκες του γίνονται μαλθακαὶ, τὸ δέρμα του χαλαροῦται καὶ λαμβάνει ὑγρότητα ψυχράν. Ἐὰν δὲ παραταθῇ ἐπὶ πολὺ ἢ στέρησις τοῦ φωτός, μαραινεται ὁ ἀνθρωπος κατ' ὀλίγον, ἐξασθενεῖ καὶ ἀποθνήσκει ἐπὶ τέλους φθισικός· τοιαῦτα θλιβερὰ παραδείγματα παρατηροῦνται πάμπόλλα εἰς τὰς σκοτεινὰς φυλα-